

Η Ευρωπαϊκή μας Ένωση — Ήρθε η ώρα να είμαστε θαρραλέοι, να ενεργήσουμε και να αποδώσουμε αποτελέσματα

Πρόταση της Ένωσης Πρώην Βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΠΒ) για τη Διάσκεψη για το Μέλλον της Ευρώπης

Στόχος της παρούσας πρότασης, η οποία βασίζεται στις εκθέσεις και τα έγγραφα των συνεδριάσεων της 22ας Απριλίου, της 30ής Ιουνίου, της 12ης Οκτωβρίου και της 7ης Δεκεμβρίου 2021, καθώς και στις πλούσιες και ποικίλες συνεισφορές μεμονωμένων μελών της Ένωσης Πρώην Βουλευτών (ΕΠΒ) και βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΒΕΚ), είναι η επίτευξη ευρείας συναίνεσης στο πλαίσιο της ΕΠΒ και της ομάδας προβληματισμού της για το μέλλον της Ευρώπης με σκοπό τη συμβολή στη σύνοδο ολομέλειας της Διάσκεψης για το Μέλλον της Ευρώπης (η «Διάσκεψη»).

Εισαγωγή

«Ήταν πάντοτε η σκέψη μου ότι η Ευρώπη θα χιζόταν μέσα στις κρίσεις και ότι θα αποτελούσε το σύνολο των λύσεων που έχουν βρεθεί ενώπιον των κρίσεων αυτών.» (Jean Monnet, Mémoires, Παρίσι, Fayard, 1976, σ. 488)

Αυτή την περίοδο σοβαρής κρίσης, είναι περισσότερο σημαντικό σήμερα από ποτέ να προβληματιστεί η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ), που βρίσκει τον εαυτό της ενώπιον προκλήσεων τόσο εντός όσο και εκτός των κρατών μελών της, σχετικά με το μέλλον της. Οι πρώην ευρωβουλευτές, που συνεργάζονται υπό την αιγίδα της ΕΠΒ, μπορούν να συμβάλουν από μια ιδιαίτερη προοπτική, δεδομένης της **εμπειρογνωμοσύνης, της εμπειρίας τους και της θεσμικής και πολιτικής μνήμης τους** από το μόνο θεσμικό όργανο της ΕΕ που εκλέγεται άμεσα από τους πολίτες της ΕΕ.

Η Διάσκεψη αποτελεί μοναδική ευκαιρία προβληματισμού και προώθησης του διαλόγου σχετικά με το μέλλον της ΕΕ με ανοικτό και χωρίς αποκλεισμούς τρόπο.

Πιστεύουμε ότι η Διάσκεψη θα πρέπει να επικεντρωθεί σε ευρύτερα ζητήματα που σχετίζονται με την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, τους τρόπους με τους οποίους η ΕΕ μπορεί να είναι αποτελεσματικότερη, να αυξήσει την ικανότητά της να ενεργεί και να υλοποιεί ό,τι αναμένουν οι πολίτες, καθώς και τον τρόπο με τον οποίο το κράτος δικαίου μπορεί να προστατευθεί καλύτερα, χωρίς να αποκλείεται η δυνατότητα τροποποίησης της Συνθήκης. Ελπίζουμε επίσης ότι θα διευθετηθούν ορισμένα διοργανικά ζητήματα, όπως το μέλλον του λεγόμενου συστήματος των κορυφαίων υποψηφίων «*Spitzenkandidaten*», και ότι θα αντληθούν διδάγματα από την τελευταία κρίση της ΕΕ, και συγκεκριμένα από τη συνεχιζόμενη πανδημία COVID-19.

Δεν πρέπει όμως να σταματήσουμε εκεί. Ως εκ τούτου, ως πρώην βουλευτές του ΕΚ, θέλουμε να είμαστε τολμηροί, καθώς δεν θα πρέπει να σπαταληθεί αυτή η ευκαιρία για την ΕΕ να είναι πιο φιλόδοξη στο μέλλον.

Έχοντας αυτό κατά νου, αποφασίσαμε να παρουσιάσουμε πέντε γενικές κατευθυντήριες γραμμές τις οποίες θα πρέπει να ακολουθήσει η ΕΕ κατά την ανάπτυξη των μελλοντικών πολιτικών και πολιτικών γραμμών της.

Επιπλέον, καταρτίσαμε έναν κατάλογο 10 συγκεκριμένων προτάσεων σχετικά με την κατεύθυνση προς την οποία θα πρέπει να αναπτυχθεί η ΕΕ ή, με άλλα λόγια, των τομέων στους οποίους πρέπει να αναληφθεί μια πρωτοβουλία.

Γενικές κατευθυντήριες γραμμές

1. Στο άρθρο 2 ΣΕΕ ορίζεται ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση «βασίζεται στις αξίες του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, της ελευθερίας, της δημοκρατίας, της ισότητας, του κράτους δικαίου, καθώς και του σεβασμού των ανθρώπινων δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένων των δικαιωμάτων των προσώπων που ανήκουν σε μειονότητες. Οι αξίες αυτές είναι κοινές στα κράτη μέλη εντός κοινωνίας που χαρακτηρίζεται από τον πλουραλισμό, την απαγόρευση των διακρίσεων, την ανοχή, τη δικαιοσύνη, την αλληλεγγύη και την ισότητα μεταξύ γυναικών και ανδρών».

Προκειμένου να διασφαλιστεί η αξιοπιστία τόσο εντός όσο και εκτός της ΕΕ, οι βασικές αξίες και αρχές της Ένωσης, όπως ορίζονται ανωτέρω, δεν θα πρέπει να διαχωριστούν με τον περιορισμό τους σε συγκεκριμένους τομείς πολιτικής, αλλά αντιθέτως να ενσωματωθούν όσο το δυνατόν περισσότερο, μέσω αξιόπιστων και αποτελεσματικών μηχανισμών επιβολής, σε όλες τις δράσεις που αναλαμβάνει η ΕΕ.

2. Προκειμένου να εκπληρωθούν οι προσδοκίες των πολιτών, πρέπει να υπάρχει πολιτική βούληση να δοθεί στην ΕΕ η ικανότητα δράσης, τόσο όσον αφορά τους κανόνες (για να αποφευχθεί το αδιέξοδο) όσο και τους πόρους. Αυτό είναι καίριας σημασίας για την επιτυχία της Ένωσης, συνδέοντας τις προτεραιότητες των πολιτών με τα εργαλεία και τα μέσα που απαιτούνται σε διάφορους τομείς αρμοδιότητας, γεφυρώνοντας έτσι το ατυχές χάσμα μεταξύ προσδοκιών και υλοποίησης, καθώς και μεταξύ φιλόδοξων δηλώσεων και χλιαρών αποτελεσμάτων. Αντί να συζητά κανείς για περισσότερη ή λιγότερη Ευρώπη, η κατευθυντήρια αρχή θα πρέπει να είναι ότι δίνεται στην ΕΕ αυτό που χρειάζεται προκειμένου να είναι σε θέση να ενεργεί σύμφωνα με τις προσδοκίες των πολιτών.

3. Θα πρέπει να αξιοποιηθούν όλα τα εργαλεία και τα μέσα που προβλέπονται επί του παρόντος στις Συνθήκες, συμπεριλαμβανομένων των διαφόρων ευκαιριών που έχουν μέχρι στιγμής αποδυναμωθεί¹, ιδίως της δυνατότητας τροποποίησης των Συνθηκών, με την οποία θα πρέπει πάντα να επιδιώκεται η περαιτέρω ενίσχυση της λογοδοσίας των θεσμικών οργάνων και του δημοκρατικού συστήματος της ΕΕ, ιδίως όσον αφορά τον ρόλο του Κοινοβουλίου και την ικανότητα λήψης αποφάσεων στο πλαίσιο του Συμβουλίου, εξαλείφοντας έτσι τη δυνατότητα κάθε κράτους μέλους να ασκεί βέτο.

4. Όλες οι πρωτοβουλίες που αναλαμβάνει η ΕΕ θα πρέπει να ενσωματώνουν τους γενικούς στόχους πολιτικής της και να μην αντιβαίνουν σε αυτούς. Με άλλα λόγια, οι πολιτικές της ΕΕ θα πρέπει να συμφιλιώνουν τα οικονομικά συμφέροντα (δηλαδή την ανάπτυξη και την ευημερία) με την κοινωνική προστασία (δηλαδή την ευημερία και την ευζωία), δημιουργώντας έτσι μια ανταγωνιστική κοινωνική οικονομία της αγοράς, λαμβάνοντας παράλληλα υπόψη τα υψηλά πρότυπα προστασίας του περιβάλλοντος

¹ Για σχόλια σχετικά με τα αναξιοπώτητα άρθρα της Συνθήκης, βλ.: Ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 16ης Φεβρουαρίου 2017 σχετικά με τη βελτίωση της λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης με βάση τις δυνατότητες της Συνθήκης της Λισαβόνας (ΕΕ C 252 της 18.7.2018, σ. 215): <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/?uri=CELEX%3A52017IP0049>.

και του κλίματος. Πράγματι, ο μετριασμός της κλιματικής αλλαγής και η προσαρμογή σε αυτήν αναδύονται ως παγκόσμια πρόκληση που απαιτεί την αναδιάρθρωση των κοινωνιών μας στο σύνολό τους, ώστε να καταστεί δυνατή η υιοθέτηση πιο βιώσιμων και χωρίς αποκλεισμούς μοντέλων. Τα πολιτικά, νομικά και οικονομικά μέσα θα πρέπει να δοθούν στην ΕΕ ώστε να συνεχίσει να πρωτοστατεί στον τομέα αυτό.

5. Η δημοκρατία στην ΕΕ θα πρέπει να ενισχυθεί σε όλα τα επίπεδα (τοπικό, περιφερειακό και εθνικό), με παράλληλο σεβασμό της αρχής της επικουρικότητας, μέσω της πιο διαρθρωμένης συμμετοχής των μεμονωμένων πολιτών και των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών και της μεγαλύτερης εστίασης στη διαφάνεια και την προσβασιμότητα της διαδικασίας λήψης αποφάσεων της ΕΕ. Η συμμετοχή αυτή δεν αποσκοπεί στην αποδυνάμωση ούτε του ρόλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και των εθνικών κοινοβουλίων ούτε της εκλογικής διαδικασίας. Αντιθέτως, η συμμετοχική και αντιπροσωπευτική δημοκρατία θα πρέπει να ερμηνεύεται ως δύο αλληλοενισχυόμενες αρχές. Ο ρόλος των ευρωπαϊκών πολιτικών κομμάτων θα πρέπει να ενισχυθεί, ιδίως κατά τις εκλογές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Συγκεκριμένες προτάσεις:

1. Η συνεχιζόμενη πανδημία COVID-19 κατέδειξε, μεταξύ άλλων, την ανάγκη για μεγαλύτερη αλληλεγγύη μεταξύ των κρατών μελών, ιδίως σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης. Θα πρέπει να οργανωθούν μηχανισμοί αμοιβαίας στήριξης και βραχυπρόθεσμης βοήθειας στον τομέα της υγείας σε επίπεδο ΕΕ. Στο πλαίσιο αυτό, η αλληλεγγύη που ξεπέρασε τον λεγόμενο κορονο-εθνικισμό (Coronationalism) της αρχικής αντίδρασης που προσανατολίζεται στα κράτη μέλη, σε συνδυασμό με τις κοινές επιτυχίες που διαπιστώθηκαν στην καταπολέμηση της πανδημίας, θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί ως βάση για πιο μόνιμες λύσεις. Με άλλα λόγια, το πιο πειστικό

ερώτημα θα πρέπει να είναι: θα είναι καλύτερα προετοιμασμένη η ΕΕ όταν εκδηλωθεί η επόμενη μεγάλη καταστροφή ή κρίση;²

2. Σε έναν κόσμο όπου τα μεμονωμένα κράτη μέλη δεν μπορούν να ανταγωνιστούν τις παγκόσμιες υπερδυνάμεις, οι οποίες ενεργούν μονομερώς, θα πρέπει να αναπτυχθεί μια πραγματική εξωτερική πολιτική ασφάλειας και άμυνας της ΕΕ με τη χρήση ψηφοφορίας με ειδική πλειοψηφία (QMV) συχνότερα στο Συμβούλιο (π.χ. για την επιβολή κυρώσεων) και με τη χρήση όλων των μέσων ευελιξίας της Συνθήκης, συμπεριλαμβανομένης της μόνιμης διαρθρωμένης συνεργασίας (PESCO) για να αποφευχθούν τα αδιέξοδα. Πρέπει να αναπτυχθεί κοινή και επιχειρησιακή αμυντική ικανότητα έτσι ώστε η ΕΕ —ή τα κράτη μέλη της— να μπορεί να αντιδρά σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης ή κρίσης (π.χ. αεροδρόμιο της Καμπούλ). Υπό τις συνθήκες αυτές, θα πρέπει να ενισχυθεί ο ευρωπαϊκός πυλώνας της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας (NATO). Αυτό προσδοκούν οι πολίτες από την ΕΕ. Πρόκειται απλώς για ζήτημα πολιτικής βούλησης. Η μετάβαση προς την ειδική πλειοψηφία στον τομέα των εξωτερικών υποθέσεων θα μετατρέψει τα κράτη μέλη από φορείς αρνησικυρίας σε έντιμους διαμεσολαβητές, οι οποίοι θα πρέπει να είναι σε θέση να επιτύχουν συναίνεση σε ευαίσθητα και κρίσιμα ζητήματα.

3. Με βάση την εμπειρία από το NextGenerationEU, η Ένωση θα πρέπει να είναι σε θέση να αναπτύσσει περαιτέρω και να αποφασίζει σχετικά με του ιδίους πόρους της, όπως και σε οποιοδήποτε άλλο επίπεδο διακυβέρνησης. Με άλλα λόγια, η ΕΕ θα πρέπει να διαθέτει δημοσιονομική αυτονομία, δηλαδή να είναι σε θέση να συλλέγει χρήματα από τις χρηματοπιστωτικές αγορές εκδίδοντας ομόλογα (δανειοληψία), μεταξύ άλλων εκτός του μηχανισμού ανάκαμψης και ανθεκτικότητας, και να αυξάνει

² Βλέπε την τροπολογία που πρότεινε, μεταξύ άλλων, ο Elmar Brok κατά τη Συνέλευση για το Μέλλον της Ευρώπης (2001-2003), στην οποία προτάθηκε η προσθήκη της φράσης «καταπολέμηση των απειλών για τη δημόσια υγεία σημαντικού διασυνοριακού χαρακτήρα» ως συντρέχουσα αρμοδιότητα της ΕΕ: <http://european-convention.europa.eu/docs/Treaty/pdf/12/global12.pdf> (σελίδα 11). Βλ., επίσης, τις αναφορές στη δημόσια υγεία ως συντρέχουσα αρμοδιότητα στην τελική έκθεση της ομάδας εργασίας XI για την κοινωνική Ευρώπη (Βρυξέλλες, 3 Φεβρουαρίου 2003: <http://european-convention.europa.eu/pdf/reg/en/03/cv00/cv00516-re01.en03.pdf>), όπως στο ισχύον άρθρο 152 [Συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (Συνθήκη της Νίκαιας, ενοποιημένη έκδοση)] θα πρέπει να διευρυνθεί ώστε να δοθούν στην Ένωση περισσότερες αρμοδιότητες στον τομέα της δημόσιας υγείας και να καλυφθούν θέματα όπως η σοβαρή διασυνοριακή απειλή, οι μεταδοτικές ασθένειες, η βιοτρομοκρατία και οι συμφωνίες της ΠΟΥ» (σελίδα 15).

τους φόρους σε επίπεδο ΕΕ που συνδέονται με τις αρμοδιότητές της³. Η επέκταση των μέσων που δημιουργήθηκαν με το NextGenerationEU θα πρέπει να συζητηθεί στο πλαίσιο της ενδιάμεσης επανεξέτασης του πολυετούς δημοσιονομικού πλαισίου 2021-2027. Η επιστροφή στους εθνικούς ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς θα μπορούσε να συνοδεύεται από αυξημένο δανεισμό σε επίπεδο ΕΕ για την ανάληψη εθνικών επενδύσεων. Επιπλέον, τα νέα αυτά μέτρα θα πρέπει να κατοχυρωθούν στις Συνθήκες. Επιπλέον, ο κοινοβουλευτικός έλεγχος από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θα πρέπει να επεκταθεί πέραν των δαπανών ώστε να καλύπτει και τα έσοδα. Ο συνολικός προϋπολογισμός της ΕΕ θα πρέπει να αντικατοπτρίζει τις φιλοδοξίες της. Δεν μπορεί κανείς να επιδιώξει σημαντικές πολιτικές, αλλά λιγότερο τολμηρή δράση, όταν παρεμποδίζεται από περιορισμένα μέσα.

4. Η ψηφιοποίηση θα πρέπει να είναι χωρίς αποκλεισμούς —χωρίς να μένει κανείς στο περιθώριο— και να προστατεύει τους πολίτες της ΕΕ και τα κράτη μέλη. Η ΕΕ θα πρέπει να αναλάβει ηγετικό ρόλο στην καταπολέμηση του εγκλήματος στον κυβερνοχώρο, ιδίως από τρίτες χώρες. Η παραπληροφόρηση και η διάδοση ψευδών ειδήσεων υπονομεύουν συστηματικά τις αξίες και τις αρχές μας και, ως εκ τούτου, θα πρέπει να θεωρούνται έγκλημα κατά της δημοκρατίας. Η ΕΕ θα πρέπει να συμβάλει στη διασφάλιση ενός ασφαλούς ηλεκτρονικού χώρου για όλα τα κράτη μέλη και σε όλα τα επίπεδα διακυβέρνησης.

Υπάρχει ανάγκη για περισσότερη ευρωπαϊκή εκπαίδευση και ενημέρωση, ιδίως για τις νέες γενιές, ιδίως μέσω της ανάπτυξης πολύγλωσσου και ψηφιακά προσβάσιμου παιδαγωγικού υλικού, για όλους τους πολίτες σχετικά με την ιστορία της Ευρώπης, με βάση, ιδίως, τις διακρατικές προοπτικές⁴, την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και το δημοκρατικό σύστημα της ΕΕ.

6. Θα πρέπει να καταβληθούν περισσότερες προσπάθειες για την προστασία του κράτους δικαίου, ιδίως όσον αφορά τα σημερινά κράτη μέλη. Η ΕΕ δεν μπορεί αξιόπιστα να απαιτήσει υψηλά πρότυπα και υποδειγματική συμπεριφορά από τις

³ «Εάν θέλουμε αυτή η επαναστατική δέσμη μέτρων να μετατραπεί σε μια πραγματική «στιγμή του Χάμιλτον» που χρειάζεται η Ευρώπη, πρέπει να προσπαθήσουμε να διατηρήσουμε τη δυναμική, αναζητώντας έναν τρόπο να παραταθεί η δανειοληπτική ικανότητα πέραν της κρίσης, και να μεταφέρουμε σταδιακά τους πόρους της από την ελάφρυνση των εθνικών προϋπολογισμών στη χρηματοδότηση των πολιτικών της ΕΕ» (Alain Lamassoure, 10 Νοεμβρίου 2021).

⁴ Βλ., για παράδειγμα, Σπίτι της Ευρωπαϊκής Ιστορίας: <https://historia-europa.ep.eu/en/mission-vision>.

υποψήφιες χώρες, πολλώ δε μάλλον να επισημάνει ελλείψεις σε τρίτες χώρες, εάν τα κράτη μέλη της δεν ενεργούν σύμφωνα με τις βασικές αξίες και αρχές της. Ως εκ τούτου, η ΕΕ θα πρέπει να αναπτύξει και να εφαρμόσει πλήρως σε όλα τα κράτη μέλη ορισμένα μέσα για την επιβολή του κράτους δικαίου.

7. Η γεωπολιτική αστάθεια, ο παγκόσμιος ανταγωνισμός για τους φυσικούς πόρους, η εξάρτηση της ΕΕ από τις εισαγωγές ενέργειας από τρίτες χώρες και ο αντίκτυπος των πολιτικών για την κλιματική αλλαγή τονίζουν την ανάγκη για μια πραγματική ενεργειακή ένωση. Θα πρέπει να αρθούν τα εμπόδια στην ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς, να υπάρξει συντονισμός μεταξύ των εθνικών πολιτικών και να ενσωματωθεί ο ρόλος της ενέργειας στην εξωτερική πολιτική της ΕΕ, προκειμένου να τονωθούν οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας εντός της ΕΕ και να παρασχεθεί οικονομικά προσιτή ενέργεια και υψηλός βαθμός ασφάλειας ενεργειακού εφοδιασμού για όλους τους πολίτες και τις επιχειρήσεις της.

8. Το σύστημα των κορυφαίων υποψηφίων, *Spitzenkandidaten*, θα πρέπει να εφαρμόζεται πρωτίστως από το ίδιο το Κοινοβούλιο. Το μέλλον του συστήματος εξαρτάται πρωτίστως από την προθυμία του Κοινοβουλίου να λάβει θέση έναντι του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. Προκειμένου να ενισχυθεί το σύστημα *Spitzenkandidaten*, εξετάζεται το ενδεχόμενο καθιέρωσης υπερεθνικών ψηφοδελτίων —με περιορισμένο αριθμό εδρών, εφόσον δεν δημιουργούνται ΒΕΚ πρώτης και δεύτερης κατηγορίας. Για τον διορισμό και την εκλογή του Προέδρου της Επιτροπής, ο αριθμός των εδρών των Ομάδων στο Κοινοβούλιο είναι καθοριστικός, όπου όλοι οι βουλευτές του ΕΚ υπολογίζονται ισότιμα. Σε κάθε περίπτωση, θα πρέπει να ενισχυθεί η εγγύτητα των εκπροσώπων με τους ψηφοφόρους τους και ο βαθμός στον οποίο οι πολίτες ταυτίζονται με τους βουλευτές του ΕΚ.

9. Ως το δεύτερο σώμα της ενωσιακής νομοθεσίας, το Συμβούλιο θα πρέπει να κάνει περισσότερο για να καταστήσει τις διαβουλεύσεις του ορατές και διαφανείς. Το σώμα αυτό θα πρέπει να συμπεριφέρεται ως ενιαίος δημόσιος φορέας, στον οποίο λαμβάνονται όλες οι τελικές αποφάσεις, με συνεδριάσεις ανοικτές σε όλους τους πολίτες, παρόμοιες με το Κοινοβούλιο.

10. Απαιτείται μια πραγματική ευρωπαϊκή προοπτική για τις χώρες των Δυτικών Βαλκανίων⁵. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσω συγκεκριμένου και λεπτομερούς χάρτη πορείας, συνοδευόμενου από αυστηρό χρονοδιάγραμμα. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι προϋποθέσεις θα ενισχυθούν και από τις δύο πλευρές: οι υποψήφιες χώρες θα γνωρίζουν τι πρέπει να κάνουν και πότε θα το πράξουν προκειμένου να γίνουν μέλη της ΕΕ, ενώ τα κράτη μέλη θα ενθαρρυνθούν να συμμορφωθούν με τις προοπτικές διεύρυνσης που έχουν συμφωνήσει και να ενισχύσουν την ικανότητα ολοκλήρωσης της ΕΕ, ιδίως στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων.

Συμβολή που εγκρίθηκε στις 8 Δεκεμβρίου 2021 από το διοικητικό συμβούλιο της ΕΠΒ, το οποίο αποτελείται από:

Hans-Gert PÖTTERING, Πρόεδρος

Monica BALDI, Αντιπρόεδρος

Jean-Pierre AUDY, Ταμίας

Teresa RIERA MADURELL, Επίτιμη γραμματέας

Michael HINDLEY, Μέλος

Brigitte LANGENHAGEN, Μέλος

Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ, Μέλος

Edward McMILLAN-SCOTT, Μέλος

Pier Antonio PANZERI, Μέλος

Manuel PORTO, Μέλος

⁵ Βλέπε, για παράδειγμα, το δελτίο Τύπου του ΕΚ της 25ης Μαρτίου 2021:

<https://www.europarl.europa.eu/news/en/press-room/20210322IPR00528/enlargement-reports-meps-fully-support-western-balkans-european-future>.

Σχετικά με πρόταση που εγκρίθηκε στις 7 Δεκεμβρίου 2021 από την ομάδα προβληματισμού της ΕΠΒ για το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία αποτελείται από:

Hans-Gert PÖTTERING, Πρόεδρος της ΕΠΒ και πρώην Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Πρόεδρος)

Enrique BARON CRESPO, πρώην Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της ΕΠΒ (Ισπανία, S&D, 1986-2009)

Elmar BROK, πρώην βουλευτής του ΕΚ (Γερμανία, EPP, 1980-2019)

Pat COX, πρώην Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της ΕΠΒ (Ιρλανδία, ALDE, 1989-2004)

Monica FRASSONI, πρώην βουλευτής του ΕΚ (Ιταλία, Greens, 1999-2009)

Genowefa GRABOWSKA, πρώην βουλευτής του ΕΚ (Πολωνία, SOC, 2004-2009)

Zita GURMAI, πρώην βουλευτής του ΕΚ (Ουγγαρία, S & D, 2004-2014)

Alain LAMASSOURE, πρώην βουλευτής του ΕΚ (Γαλλία, EPP, 1989-1993/1999-2019)

Richard CORBETT, πρώην ευρωβουλευτής (ΗΒ, S & D, 1996-2009/2014-2020) (Παρατηρητής)

Σε στενή συνεργασία με τον καθηγητή Steven Van Hecke και την Elisabetta Fonck, γενική γραμματέα της ΕΠΒ.